

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΦΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. 8

ΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ

Αριθ. 1829

Παναγιώτατε, εὐχαίρεσθε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, ἡρώμε, καὶ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχα, ἐν Χρῆστῷ καὶ ἐν Χρῆστῷ ἀγαπητῆ ἀδελφέ, Κύριε Βασίλειε. Ἐν ἡμετέραν Παναγιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ καταβιβασθέντες, ὑπερήδιστα προσαγορευόμεν.

Ἄσμενοι ἐπὶ τὰς ἐπιβεβηθὰ τὰ ποθητὰ γράμματα, δι' ἧν ἡ ὑμετέρα Παναγιότης καλεῖ καὶ τὴν ἐν Ἑλλάδι Ἀγιοτάτην Οἰκουμενικὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Οὐρανίῳ Σύνοδον, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ αἰώνου σωτηρίου ἔτους. Ἐδεήθημεν δὲ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομητοροῦ καταξιῶσαι αὐτὴν μεταβῆναι καὶ ἐν μέσῳ τηλικούτων μεταβολῶν διαρρηκτικῶν χρόνον ἰδεῖν αὐθιγὰς τοὺς ἱεροὺς τῶν Ἀρχιερέων καὶ ἱερογέρων ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι διασκεπτομένου τοῦ ἔθνους τῆς καθ' ἕλου Ἐκκλησίας ζητημάτων, τῆς ἀποκαταστάσεως Χριστὸν προκοπῆς καὶ πνευματικῆς τῶν ἡμετέρων οἰκοδομῆς προμυθουμένους. Συνοδικῆ δὲ ἐπιβουλή, προαγόμεθα ἀγγεῖλαι τῇ ὑμετέρᾳ Παναγιότητι ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκκλησιαστικῶν καταστοχεζομένη σκοπῶν καὶ εἰς τὴν ὑφέλειαν τῆς καθ' ἕλου ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀφορῶσα, ἀσπῆρα καὶ ἀποδέχεται τὴν παρὰ τῆς ὑμετέρας Παναγιότητος κλήσιν. Ἐπαρτίεται μὲντοι τῇ συνέσει ἡμετέρως προκαταρτίσαι καὶ ρυθμίσαι τὰ τῆς ἐκκλησίας, εἴπερ εὐθετον νομίζει τὸν χρόνον καὶ εὐμεταβολῆς περιστάσεις, ὅφ' ἂς αἱ κατὰ μέρος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαι καὶ δὴ καὶ ἡ προκαθημένη καὶ προεξάρχουσα πασῶν Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ διατελοῦσιν.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τὸ γ' ἐπ' αὐτῇ προθύμως ἀποδέχεται εἰς ἐπιτεύξιν τοῦ σκοποῦ τῆς συνεργείᾳ πάντων τῶν Ἁγίου Πνεύματος συγκροτηθησομένης Συνόδου. Πιστεύει δὲ ὅτι τοῦτο καὶ τὴν ὑμετέραν Θεοτίτην Παναγιότητα καθοδηγήσει εἰς τὸ συγκροτῆσαι

τὴν Σύνοδον ὅτε καὶ ὅπως τῇ Ἐκκλησίᾳ συμφέροι, καὶ τοὺς συναλευσομένους Ἱεράρχας φωτίσει εἰς τὸ ὀρθοτομήσαι τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

Ἐπὶ τοῦτοις πόθῳ πολλῶ τὴν ὑμετέραν Παναγιότητα καὶ αὐθιγὰ κατασπασόμενοι, διατελοῦμεν.

Ἀθήνησι, Ἰανουαρίου κε', αδικστ'.

Τῆς ὑμετέρας Παναγιότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χρῆ ἀδελφός
καὶ θλῶς πρόθυμος

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΙΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΤΑ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΣΥΓΚΛΗΣΙΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Πρὸ πολλοῦ καὶ παρὰ πολλῶν διευτυοῦτο ἡ εὐχή περὶ συγκλήσεως Συνόδου τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κατὰ τὸν ἐνθρονιστήριον αὐτοῦ λόγον πρὸ τριετίας ἐτόνισε τὴν ἀνάγκην τῶν τακτικῶν συνοδικῶν διασκέψεων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τὴν ἀνάγκην δὲ ταύτην ὑπεδείκνυε καὶ ἐν τοῖς εἰρηνικοῖς αὐτοῦ γράμμασι πρὸς τοὺς Προέδρους αὐτῶν. Ἐν τῷ ἐν ΚΠόλει «Πανορθοδόξῳ Συνεδρίῳ» ἐγένετο δεκτὴ πρότασις περὶ συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς ἢ Πανορθοδόξου Συνόδου κατὰ τὸ ἔτος 1925, ὅτε συνέπεσεν ἡ 1600ῃ ἐπέτειος τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Καὶ ἡ μὲν Σερβικ. Ἐκκλησία προὔτεινεν ὡς τόπον τῆς Συνόδου τὴν Νύσσο (Ναῖσόν) ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αὕτη ὑπῆρξεν ἡ γενέτειρα τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, τὰ δὲ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων ἀντιπροὔτειναν τὴν Ἱερουσαλήμ, ὡς τόπον τῆς Συνόδου, καὶ ὡς χρόνον τὸ 1924.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπεδέχθη μὲν τὴν Ἱερουσαλήμ ὡς τόπον τῆς Συνόδου, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸ 1924 ὡς χρόνον τῆς συγκλήσεως, ὥρισε δὲ ὅπως συνέλθῃ ἡ Σύνοδος ἐν Ἱεροσολύμοις τὴν Πεντηκοστὴν τοῦ 1925. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐκοινωποιήθη πρὸς τοὺς Προέδρους τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν διὰ γραμμάτων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου β' ἀπὸ

3 'Ιουνίου 1924. Οί Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς ἐξ-
κολούθησαν ἐπιμένοντες εἰς τὴν ἄμεσον σύγκλησιν
τῆς Συνόδου. Κατὰ δὲ τὴν τακτικὴν Συνέλευσιν τῆς
'Ιερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος τοῦ 1924 καὶ ἐν ταῖς συνεδρίασι τῆς 23 καὶ
24 Ὀκτωβρίου ὁ Μακ. Πρόεδρος, ἐξέθηκεν εἰς αὐτὴν
τὰ κατὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Συνόδου ὡς Οἰκουμενι-
κῆς ἢ Μεγάλης Τόπικῆς, ἀνακοινώσας καὶ τὰ σχε-
τικὰ γράμματα. Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος ἀπεφάσισε, μετὰ τὴν λεπτομερῆ ἐξέτα-
σιν τοῦ ζητήματος, ὅπως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλ-
λάδος συμμετάσχη τῆς Συνόδου «ὅταν καὶ ὅπου
κλήσῃ αὐτὴν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης» καὶ
ὅπως γίνῃ προπαρασκευαστικὴ ἐργασία πρὸς μελέ-
την τῶν συζητηθησομένων ἐν τῇ Συνόδῳ ζητημάτων,
ὧν διάγραμμα ἔμελλε ν' ἀποστείλῃ τὸ Πατριαρχεῖον,
συνέβη δὲ ἡ Ἱεραρχία πρὸ τῆς Συνόδου εἰς εἰδι-
κὴν ἔκτακτον συνέλευσιν.

Τὸ διάγραμμα τῶν ἐργασιῶν τῆς μελλούσης Συνό-
δου ληρθὲν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως διὰ γράμματος
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐκοινοποιήθη πρὸς
τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ
ἐδομησεύθη ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ». Οὕτω δὲ γνωσθὲν
προὔκάλεσε ζωηρὰς συζητήσεις περὶ τοῦ ἐὰν ἔπρεπε
νὰ συέλθῃ κατὰ τὸν ὀρισθέντα χρόνον ἢ ν' ἀναβληθῇ
ἢ Σύνοδος πρὸς τὴν δέουσαν προπαρασκευήν, καίτοι
τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐφαίνετο ἔμμενον εἰς
τὴν ἀπαξ ληρθῆσαι ἀπόρριψιν. Διότι καὶ ὁ νέος
Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κωνσταντῖνος στ' ἐν γράμ-
ματι αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, ἀπὸ
3 'Ιανουαρίου 1925, ἐξέφραζε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ Σύ-
νοδος ἔμελλε νὰ συέλθῃ κατὰ τὸν ὀρισθέντα χρόνον.
Παραδόξως δὲ πῶς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερι-
κῶν διὰ Διατάγματος κατήρτισε «Νομοπαρασκευαστι-
κὴν ἐπιτροπεῖαν» πρὸς ὁλοκληρωτικὴν ἀνακάθαρσιν
τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς
Ἐκκλησίας ἵνα διὰ τῆς ἐπεξεργασίας ταύτης προπα-
ρασκευάσῃ τὴν ὕλην πρὸς τὰς μεταρρυθμίσεις ἐκείνας
ὅσαι κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς ἐνδείκνυνται, ὅπως ἐπι-
τελεσθῶσι κατὰ τὴν κατὰ τὸ ἐπίδον ἔτος συερχομένην
Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς
Ἐκκλησίας. Ὁ Μακ. Πρόεδρος φρονῶν ὅτι τοιαύτην
«Νομοπαρασκευαστικὴν Ἐπιτροπεῖαν» δὲν ἠδύνατο νὰ
καταρτίσῃ τὸ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργεῖον, προ-
έβη εἰς τὰ ἀναγκαῖα διαβήματα πρὸς παρακώλυσιν
αὐτῆς, ἀπέστειλε δὲ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξω-
τερικῶν τῇ 10 Δεκεμ. 1924 τὸ ἐξῆς ὑπ' ἀριθμ. 339
ἔγγραφον.

«Ὅτε πρὸ τριημέρου ἐπληροφορήθημεν αἴφνης, ὅτι

ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν καταρτίζεται Ἐπι-
τροπεῖα πρὸς παρασκευαστικὰς ἐργασίας διὰ τὴν μέλλου-
σαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἵνα παρασκευάσῃ τὴν ὕλην
πρὸς τὰς μεταρρυθμίσεις ἐκείνας, ὅσαι κατὰ τὴν κρίσιν
αὐτῆς ἐνδείκνυνται, ὅπως ἐπιτελεσθῶσι κατὰ τὴν κατὰ
τὸ ἐπίδον ἔτος συερχομένην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τῆς
Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.»

Δυστυχῶς παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀντιπροσέβην ἐδομησεύθη
εὐθὴ Διάταγμα, δι' οὗ καταρτίσθη ἡ Νομοπαρασκευ-
αστικὴ Ἐπιτροπεῖα πρὸς παρασκευαστικὰς ἐργασίας διὰ
τὴν μέλλουσαν Οἰκουμενικὴν ἀνακάθαρσιν τοῦ Κανονικοῦ
Δικαίου τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἵνα διὰ
τῆς ἐπεξεργασίας ταύτης παρασκευάσῃ τὴν ὕλην πρὸς τὰς
μεταρρυθμίσεις ἐκείνας, ὅσαι κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς ἐν-
δείκνυνται, ὅπως ἐπιτελεσθῶσι κατὰ τὴν κατὰ τὸ ἐπίδον
ἔτος συερχομένην Οἰκουμ. Σύνοδον τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολι-
κῆς Ἐκκλησίας.»

Καὶ μόνη ἡ εἰδησις τῆς ἰδίας καταρτίσεως ταύτης πρωτο-
φανοῦς δι' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἀνομοπαρασκευα-
στικῆς Ἐπιτροπεῖας καὶ δι' ὑποκατάστατον Ὑπουργεῖον τῶν
Ἐξωτερικῶν ἐν παντελεῖ ἀγνωστὴν τῇ Ἐκκλησίᾳ,
εἶναι προωρισμένη νὰ προκαλέσῃ ἀντιλήψιν καὶ
ὀδυνηρὰν ἐπίτῃσιν καὶ παρὰ τὴν ἀνάγκην τῆς Ἐκ-
κλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ παρὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ χριστιανικοῦ
κόσμου, ὅστις θὰ μάθῃ, ὅτι ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχει
Ἐκκλησία διασκεπτιζομένη περὶ τῆς ἀνακαθάρσεως Οἰκουμ.
Συνόδου, ἀλλὰ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν θὰ
προπαρασκευάσῃ τοὺς μέλλοντας ἐπιτελεσθῶσιν ὑπ'
αὐτῆς κανόνες. Ἐὰν δὲ τὸ ἑλληνικὸν Ὑπουργεῖον
ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ἐμμούντο καὶ τὰς ἀποβλέψεις τῶν
ἄλλων Κρατῶν, οἱ μέλλοντες νὰ συερχθῶσιν εἰς τὴν
Σύνοδον Ἱεράρχαι δὲν θ' ἀντιπροσωπεύοντο τῆς Ἐκ-
κλησίας αὐτῶν, ἀλλὰ τὰ Κράτη καὶ τὰ Ὑπουργεῖα,
ὧν τὰς ἀντιλήψεις θὰ ὑποστηρίξωσιν ἐν ζητήμασι τοῦ
Κανονικοῦ Δικαίου.

Ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὄψει καὶ προσηγορευμένῃ δια-
μαρτυριῶν καὶ ἄλλων συνεπειῶν, καὶ κατὰ τὴν θεω-
ροῦμεν ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀποκατα-
λέσωμεν τὸ Ὑπουργεῖον, ὅπως ἀναστειλῶσιν ἐν-
έργειαν τῆς καταρτισθείσης Ἐπιτροπεῖας πρὸς ἄλ-
λως τε, τὸ ἔργον, καὶ ἐὰν συνετελεσθῇ, ἀποφασί-
σῃ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ὑποχρεωμένη
ἐν ἀγνοίᾳ.»

Ὁ τότε Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἀναγγέλλων τὴν
καταρτίσιν τῆς ἐπιτροπεῖας καὶ τὴν ἀποβλέψιν τῶν
ἄλλων Κρατῶν ἐπὶ τῇ Συνόδῳ, ἐνώπιον αὐτοῦ, εἰς τὸν
εἰρηνηθέντα τὸ Διάγραμμα ὑπ' ἀριθμ. 339 ἐντολήν
περὶ ἀνακλήσεως αὐτοῦ, ἐνεκα τῶν ἀλλεπαλλήλων μεταβολῶν ἐν τῷ Ὑπουργείῳ

γείω, οὐ μόνον τὸ Διάταγμα δὲν ἀνεκλήθη ἀλλὰ καὶ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος δι' ὑπουργικοῦ ἐγγράφου προσεκλήθη νὰ προεδρεύσῃ τῆς Ἐπιτροπείας. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος διαμαρτυρηθεὶς καὶ πάλιν, ἠρηγήθη νὰ συμμετάσχη.

Ἐκκλησιῶν δὲ ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ληφθεῖσαν ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1924, τῇ 18 Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους διεβίβασε τὸ διάγραμμα τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν πρὸς μελέτην, ἣ δὲ Σχολὴ τῇ 13 Φεβρουαρίου 1925 ἀπαντήσασα ἀνεκρίνωσεν ὅτι, ἐνεκα τῆς πολλῆς σπουδαιότητος, καὶ τοῦ με-

τελικοῦ ἀποφασισθέντος θεματικῶν τοῦ διαγράμματος.

7.—Ἐν τῇ ἀπόφασί τῆς προτάσεως καὶ ναυμίας τοῦ Χριστοῦ διὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους, ἐθεώρει ἀναγκαίαν τὴν ἀναβολὴν τῆς συγκλήσεως τῆς Συνόδου. Ἡ ἰδέα τῆς ἀναβολῆς ἤρξατο ἐπικρατοῦσα καὶ ἐν ἄλλαις ὀρθοδόξοις χώραις. Οὕτω δὲ ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων Δημήτριος ἐν ἐπιστολῇ αὐτοῦ ἀπὸ 22 Ἰανουαρίου 1925 πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἀνεκοίνου, ὅτι ἡ Σερβικὴ Ἐκκλησία φρονεῖ ὅτι ἡ μὲν σύγκλησις τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἔδει ν' ἀναβληθῆ, πρὸ δὲ τῆς συγκλήσεως αὐτῆς θὰ ἦτο ὠφέλιμον νὰ συνέλθωσιν εἰς προκαταρκτικὴν συνδιάσκεψιν ἀπεσταλμένοι πασῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Οὐχ ἦττον ὁ Μακ. Πρόεδρος, ἐπωφεληθεὶς τῆς παρουσίας ἱκανῶν Ἀρχιερέων ἐν Ἀθήναις κατὰ Μάρτιον τοῦ 1925, κατήρτισεν ἐξ αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μεγάλην Ἐπιτροπὴν, ἣτις διαιρεθεῖσα εἰς ἕξ ὑποεπιτροπὰς ἀνέλαβε τὴν μελέτην τῶν διαφόρων ζητημάτων.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα μέχρι τῶν τελευταίων μηνῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὅτε ἀνασταλείσης τῆς τακτικῆς συνελεύσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας κατηρτίσθη ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος. Κατὰ τὰς πρώτας δὲ αὐτῆς συνεδρίας ὁ Μακ. Πρόεδρος ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Πισφαλίου τοῦ ἔτους 1925 ἐξέβηκε τὰ κατὰ τὸ ζήτημα τῆς συγκλήσεως τῆς Συνόδου, παραστήσας τὴν ἀνάγκην τῆς συγκροτήσεως Γενικῆς Συνόδου, ἐξ ἀντιπροσώπων πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς ἐπίλυσιν ὀρισμένων γενικῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ζητημάτων. Προσέβηκε δὲ ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ θεσπισθῆ τακτικὴ συγκρότησις τοιούτων Συνόδων ἀνά τριετίαν. Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος ἀνέβαλε τότε πᾶσαν ἀπόφασιν, ὅτι ἐλήφθη τὸ ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1925 δημοσιευθὲν ἤδη ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» γράμμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βασιλείου, συγκαλοῦντος τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐν Ἀγίῳ Ὄρει κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν τοῦ ἔτους 1926. Ἐνεκα τῆς ἀπου-

σίας τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Ἀσθηνοῦ καμημέρου ὁ Μακ. Πρόεδρος ἐβράδυνε ν' ἀπαντήσῃ, ὁ δὲ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐξήτει τηλεγραφικῶς τὴν ἀποδοχὴν εἰς τὴν σύγκλησιν τῆς Συνόδου. Ὁ Μακ. Πρόεδρος ὑπέβαλε τὸ τε γράμμα καὶ τὸ τηλεγράφημα τοῦ Πατριάρχου εἰς τὴν Σύνοδον, διατυπώσας τὴν γνώμην ὅτι ἔδει νὰ συνέλθῃ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ὅπως ποφασίσῃ, καὶ δι' σκοπίμον θὰ ἦτο νὰ συνέλθῃ οὐχὶ Οἰκουμενικῇ, ἀλλὰ Γενικῇ τῆς Συνόδου. Ἀπεφασίσθη οὐχ ἦττον παμνηθεῖ καὶ ἀνεπιφυλάκτως ὅπως χάριν τοῦ κύρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ ἀπὸ καθαρῶς ἐκκλησιαστικῆς ἀποφύσεως, γίνῃ ἀποδεκτὴ ἡ πρότασις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, συμφώνως ἄλλως τε καὶ πρὸς τὴν εὐληπιμένην ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ὅπως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συμμετάσχη τῆς Συνόδου, ὅταν καὶ ὅπου καλέσῃ αὐτὴν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Συμφώνως τῇ ἀποφάσει ταύτῃ ὁ Μακ. Πρόεδρος καὶ διὰ τηλεγραφήματος καὶ διὰ τοῦ ἀνωτέρω παρατιθεμένου γράμματος ἀνεκοίνωσε πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀποδέχεται τὴν πρόσκλησιν εἰς τὴν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Σύνοδον.

Ο ἹΕΡΟΣ ΚΛΗΡΟΣ ΕΝ Τῇ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙ

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς δουλείας διετήρησε τὸ πολυπαθὲς Ἑλληνικὸν Ἔθνος καὶ συνεκράτησεν αὐτὸ ἐν τῇ Χριστιανικῇ Ὀρθοδόξῳ Πίστει καὶ δι' αὐτῆς ἐν τῇ ἐθνικότητι. Πατριάρχαι καὶ Ἱεράρχαι καὶ λοιποὶ κληρικοὶ ἠγωνίζοντο, ἐν μέσῳ ἀπαρθευματιστῶν διωγμῶν, ὑπὲρ τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ πέμειναν παντοίας κακώσεις καὶ αὐτὸν τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, διότι δὲν ἠθέλον νὰ προδώσῃ τὴν θεόπεμπτον πίστιν καὶ ἀλήθειαν. Οἱ διωγμοὶ καὶ τὰ μικρῦρια τῶν κληρικῶν καὶ τοῦ λαοῦ ἦσαν οἷον ἡ πνευματικὴ κολυμβήθρα, ἐν ἣ ἀνεξαρτήτως καὶ ἀνεγεννήθη ὁ ὑπὲρ τὴν δουλείαν Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὸς λαός, ὅστις πάντοτε ἀνέμενον ἡμέρας ἀπολυτρώσεως καὶ σωτηρίας.

Ὁ Ἱ. Κληρὸς δὲν ἠγωνίζετο μόνον κατὰ τῆς τυραννίας, δὲν εἰργάζετο μόνον εἰς τὴν ἔδρυσιν Σχολειῶν, ἐν οἷς ἐδιδάσκοντο τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ ἡ ἐθνικὴ παιδεία, ἠγωνίζετο καὶ κατὰ τῶν περικλυθῶν προπαγανδῶν τῆς Δύσεως, αἵτινες ἐξήτουν νὰ διαφθείρουν τὴν ἀληθῆ καὶ Ὀρθόδοξον διδασκαλίαν καὶ νὰ προσυλητίσουν εἰς ἄλλας Ἐκκλησίας καὶ κατ' ἀκαλοῦθιαν νὰ δώσῃν καιρίως τὸ Ἑλλη-

νικόν ἔθνος. Ἐίνε ὄντως ἀπαραδειγμάτιστοι οἱ κρατεροὶ ἀγῶνες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν ζοφερῶν χρόνων τῆς δουλείας. Οὕτω δὲ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία συνεζυμώθη καὶ συνεταυτίσθη μετὰ τοῦ ἔθνους καὶ ἡ Ὁρθοδοξία εἶνε τὰ παλλάδιον, τὸ καύχημα καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ.

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς Παλιγγενεσίας ὁ Ἱερός κληρὸς, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, εἰργάσθη ἢ ἠγωνίσαστο ὑπὲρ αὐτῆς. Πατριάρχαι καὶ Ἱεράρχαι καὶ ἄλλοι κληρικοὶ ἠλλόγησαν καὶ ἐπολέμησαν καὶ ἔπεσον εἰς τὰς μάχας ἢ ἀπηγχονίσθησαν καὶ ἐσφάγησαν ὑπὸ τῶν τυραννῶν. Πλέον ἢ ἑξ̄ χιλιάδες κληρικῶν, κατὰ τὸν Πουκεδίλ, ἐσφάγησαν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἑλλην. Ἐπαναστάσεως, διότι ὁ Ὁρθόδοξος κληρὸς ἐν ὁμοιάζει πρὸς τὸν τοιοῦτον ἄλλων Ἐκκλησιῶν εἶνε ὁστοῦν ἐκ τῶν ὁστέων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἐργάζεται πάντοτε ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ θυσιάζεται, διότι ἐμπνέεται ὑπὸ τῶν ὑψηλῶν διδασκαλιῶν τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν θρησκείας, ἣτις καὶ μόνη ἐμπνέει τὴν αὐταπάρνησιν καὶ δημιουργεῖ τοὺς μεγάλους ἥρωας καὶ μάρτυρας. Ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος Ε' ἀπαγχονίζεται καὶ ὁ μαρτυρικὸς καὶ πολυώδυνος αὐτοῦ θάνατος ἀναφλέγει τὸ θρησκευτικὸν αἷσθημα καὶ πολεμικὸν μένος εἰς τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν ἱερόν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πατρίδος ἀγῶνα. Ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς εὐλογεῖ τὴν σημαίαν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος· ὁ ἀτρόμητος Ἀθανάσιος Διάκος σουδλίζεται καὶ ὁ ἥρωας Γρηγόριος Φλέσσας πίπτει μαχόμενος ὑπὲρ αὐτοῦ. Καὶ τίς δύναται ν' ἀριθμήσῃ πάντας τοὺς γνωστοὺς ἢ ἀφανεῖς ἥρωας κληρικοὺς, οἵτινες καθ' ὅλας τὰς ἐπαναστάσεις καὶ δὴ κατὰ τὴν Μεγάλην Ἐπαναστάσιν τοῦ 21 ἔπεσον «γὰρ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν καὶ γιὰ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν»; Ταῦτα μαρτυροῦνται ἡλίω φαεινότερον.

Καὶ ὅμως, ὡς ὑπῆρξαν οἱ ἀρνούμενοι τὴν ὑπαρξίν τοῦ Ἡλίου, εὐρέθησαν οἱ ἀρνούμενοι τὰς ἀληθείας ταύτας καὶ ἀσεβεῖς κομμουνιστὰι ἀρνοῦνται, καὶ τὸ δὲ φοβερώτατον, ὑβρίζουν τοὺς πνευματικοὺς ἡγέτας τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τοὺς ἄλλους γιγαντομάχους ἥρωας. Ἐν βιβλίῳ ἀθλίῳ ἐσχάτως ἐκδόθεντι ὑβρίζεται ὁ Γρηγόριος Ε' «ὡς ἐχθρὸς τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 21» «καὶ αὐτὸς ὁ Δεσπότης Π. Πατρῶν ἔδειξε σὴν Ἐπαναστάσιν ἀίσχρῃ διαγωγῇ... Ὅπως οἱ κοτσαπάσιδες καὶ οἱ πεπάδες δὲν ἔδειξαν καμμία φιλοπατρία». Οὕτω ἀμαθῶς καὶ ἀσεβῶς ἐκφράζονται περὶ πάντων τῶν

ἀνδρῶν τοῦ 21, οἵτινες ἠγωνίσθησαν ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας διὰ τὰ δύνανται σήμερον ἐν ἀκράτῳ ἐλευθερίᾳ νὰ ὑβρίζουν αὐτούς. Οὕτω ἀμαθῶς καὶ ἀσεβῶς θέλουν καὶ ζητοῦν νὰ συντρίβουν «τὰ σάπια ἰστανικά» τοῦ ἔθνους καὶ νὰ διαπαιδαγωγήσουν τὴν νέαν γενεάν.

Ἡ ἱστορία εἶναι φῶς τῶν ἀνθρώπων καὶ οἱ μεγάλοι ἄνδρες εἶνε τὰ πρότυπα καὶ ἀείφωτοι λαμπάδες, αἵτινες φωτίζουν καὶ διαθερμαίνουν τὰς ἐπερχομένας γενεάς. Καὶ ἡ ἱστορία διατρέφεται ὑπὸ τῶν νέων ἠρωστῶν καὶ οἱ μεγάλοι ἄνδρες ὑβρίζονται διὰ τὰ γέρονται ἐρείπια καὶ καταιγίδας. Δὲν πᾶραγωνιζόμεν τὰ σφάλματα καὶ τὰς διχονείας καὶ τὰς εἰδῆς, τὰς ὁποίας ἐδημιούργησε φοβερὸς καὶ μακροχρόνος ἀγὼν κατὰ τῆς τυραννίας· ἀλλὰ γενικῶς εἶπεῖν ὁ ἡμῶν τοῦ 21 εἶνε τὸ μέγιστον γεγονός τοῦ 19^{ου} αἰῶνος. Εἶνε δὲ ἱερός καὶ διὰ τὰ αἷτια καὶ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ καὶ διὰ τὰ μεγάλα ἀποτελέσματα. Καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος τούτου συνετέλεσεν ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία καὶ ὁ Ἱερός αὐτῆς κληρὸς διὰ τε τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν παθημάτων καὶ τῆς αὐταθυσίας αὐτοῦ.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΩΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

Εἰς τὸν ἱερόν Φῶτιον

6 Φεβρουαρίου

«Ὁμοίωσεν αὐτὸν δόξῃ ἁγίων, καὶ ἐμεγάλυνεν αὐτὸν ἐν φόβοις ἐχθρῶν» (Σειράχ, 45,2).

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.—Ἡγαπημένος ὑπὸ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὡς ἄλλο; Μωϋσῆς, ἀνεβιβάσθη ἀπὸ τῶν ὑψίστων τῆς Πολιτείας ἀξιωματῶν εἰς τὴν ὑπερτάτην τοῦ Οἰκουμεικοῦ Θρόνου σκοπιάν ἐν ἡμέραις τῆς κατὰ Ἀνατολὰς Ἐκκλησίας κρίσεως, ὁ μακάριος Φῶτιος, τῆς Ὁρθοδοξίας στύλος καὶ ἐγκαλλώπισμα γενόμενος. Τὰ στικίλια τοῦ νόμου συνώμοσαν ἐναντίον του. Τί ὅμως ὁ Κύριος; ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.—Α'. «Ὁμοίωσεν αὐτὸν ἐν δόξῃ ἁγίων». Β'. «Ἐμεγάλυνεν αὐτὸν ἐν φόβοις ἐχθρῶν».

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.—Ἐν δόξῃ ἁγίων.

1.—Τὴν σοφίαν αὐτοῦ διηγῶνται λαοὶ» (Σειράχ, 44 15): σοφίαν κατὰ Θεόν· μᾶλλον δὲ σοφίαν ἐμφυτευθεῖσαν ἐν τοῖς στέροισι αὐτοῦ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, προσοφίζοντος αὐτὸν ἀπὸ κοιλίας μητρὸς εἰς ἀποστολὴν ὑπερτάτην. Πόθεν τοσαύτη τοῦ ἀνδρὸς εὐφυμῆθεια εἰς αἰῶνα οὕτως ἀπαύδευτον;

2.—«Τὸν ἔπαινον αὐτοῦ ἐξαγγέλλει ἡ ἐκκλησία»

(Σειράχ. 44, 15): μνήμων αἵτη τῆς τελειότητος τοῦ ἁγίου πατρὸς καὶ τῶν ἀγώνων αὐτοῦ

3.—Ὁμολόγησε καὶ ἐκραταίωσε τὴν ἀληθινὴν πίστιν, διαστρεβλουμένην παρὰ τῶν Παπιστῶν (filioque), ἐφ' ᾧ καὶ ὁμολογητῆς ἐκλήθη.

4.—Υπερημύνθη τῶν πατροπαραδότων τῆς Ἐκκλησίας Θεσμιῶν κατὰ τῆς παπικῆς μοναρχίας.

5.—Ἐφώτισεν ἔθνη καὶ λαοὺς εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ: (Βούλγαροι, σλαβικά φίλα), διὸ καὶ ἰσαπόστολος γεραίρεται.

6.—Αἰρέσεις κατέστειλε: λείψανα ἄρειανῶν, Μακεδονιανῶν, Νεστοριανῶν, Εὐτυχιανῶν, Μονοθελητῶν, Εἰκονομάχων.

7.—Ἐν ταῖς περιπετείαις αὐτοῦ ἐξέλαμπεν ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ, ἥτις «ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται».

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. Ἐν φόβοις ἔχθρῶν.

1.—Καὶ μόνῃ ἡ ἐκλογή τοῦ Φωτίου συνετάραξε τὸν τότε πάπαν Νικόλαον Α' (καταδικη τοῦ Φωτίου).

2.—Ὁ Φώτιος ἴσταιται ὑπεράνω τῶν ὁαδιουργιῶν τοῦ Πάπα ἀπότητος «Κύριος ἐμεγάλυνεν αὐτόν».

3.—Εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἡ πολιτικὴ καταδίωξις. Βασιλεῖος ὁ Μακεδῶν, περιπλεχθεὶς εἰς τῆς Παπικῆς ὁαδιουργίας τὰ δίκτυα, ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ θρόνου καὶ εἰς ὄδυνῶν εἰρκτὴν κατεδίκασεν, ἀλλ' ὁ Φώτιος ἐπανερχεται καὶ πάλιν εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ καὶ κατακεραμνοβολεῖ τὴν Δύσιν.

4.—Καὶ μέχρι σήμερον ἡ σημαία τοῦ Φωτίου εἶναι τὸ φόβητρον καὶ τὸ κάρφος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἔχθρῶν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.—Κατὰ τῆς σημαίας ταύτης, ἥτις εἶναι τῆς ὀρθοδοξίας τὸ σύμβολον, βάλλουσι καὶ σήμερον μυριοὶ ἔχθροί. Διὰ τοῦ σχολείου, διὰ τοῦ τύπου καὶ τοῦ βιβλίου καὶ διὰ μέσων καταχθονίων περιέρχονται πρὸς ἄγρον παντοῖοι προπαγανδισταί. Στήκωμεν ἐν τῇ πίστει. Πνεῦμα Πανάγιον, ὑπὲρ οὗ καὶ δι' οὗ ὁ σήμερον πανηγυριζόμενος ἅγιος Πατὴρ ἠγωνίσθη, φώτισον ἡμᾶς...

Ε Ι Κ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς»

Ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους τούτου, τὸ ἀπὸ δεκτικίας προνοία τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γενναδίου ἐν τῇ μακεδονικῇ πρατευοῦσῃ ἐκδιδόμενον λαμπρὸν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον περιοδικὸν ἀποβάλλει τὸν ἐπιστημικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα καὶ μετατρέπεται εἰς ὄργανον θρησκευτικὸν εὐρυτέρας ἀποστολῆς. Ἡ ἀνάγκη τῆς καταπολεμίσσεως τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς ἀνα-

ζωπυρήσεως τῆς ὁσημέραι ἐξασθενούσης πίστεως δι' ἀναπτύξεως τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν καὶ κατοχυρώσεως αὐτῶν εἰς γλώσσαν εὐληπτοτεραν εἰς τὸ πολὺ κοινόν, ἐκίνησε τὴν Α. Π. εἰς τὴν παραχώρησιν τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ εἰς τὴν ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ «Ἱερατικὸν Σύνδεσμον» τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐπαρχίας Θεσσαλονίκης, χωρὶς δὲ ὑποκλείωνται παντάπασι καὶ ὀρισμένους μόνον κύκλους ἐνδιαφέρονται ἐπιστημονικαὶ πραγματεῖαι, θὰ δημοσιεῖωνται ἐν αὐτῷ μελέται ἠθικοκοινωνικαί, ἀπολογογικαὶ καὶ, καθ' ὅλου, ἐποικοδομητικαὶ τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος. Οἷτω «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», καθιστάμενος ἀνάγνωσμα τῶν οἰκογενεῶν καὶ ἄμεσον τοῦ ἱεροῦ κλήρου βοήθημα, θὰ ἀποβῆ ἀντίρροπον τῆς ποικιλοῦρου ρυπαρογραφίας, ἥτις κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν ἔγειρεν ὁ κυριώτερος παράγων τῆς ψυχικῆς τῆς κοινωνίας ἀμβλύνσεως. Ἡ Ἐκκλησία ἐγκαρδίως χαίρει τῆς ἐκείνου ἐν σταδιοδρομίᾳ τοῦ προσφιλοῦς συναδέλφου εὐχεταὶ αὐτῷ πᾶσαν ἀνωθεν ἐνίσχυσιν εἰς εὐδῶσιν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ σκοποῦ.

Ἐπι ἀπαξ.

Συνιστᾶται ἐπι ἀπαξ εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κιέβου, τὸν ἐν Κάρλοβιτς τῆς Σερβίας ὑπὸ τῆς ἀγνωστάτης Σερβικῆς Ἐκκλησίας φιλαδέλφως φιλοξενούμενον, νὰ παύσῃ νὰ ἀναμνησθῆται, καὶ δὴ κατὰ τρόπον ἐλάχιστον εὐπρεπῆ, εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Καὶ ἄλλοτε, ὅτε ἀγνώστῳ μὲν δικαίῳ, γνωριμωτάτῳ δὲ ἀνθιεραρχικῇ καὶ αὐτόχρημα ἀντιχριστιανικῇ οἴησιν ἔσχε τὸ θράσος ν' ἀπειθῆναι ἀθεντικῶς, ὡς τάχα Πρόεδρος ἀγνώστου εἰς τὰς κατὰ τόπους ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας συνέδου τῶν ἐν ὑπερῶριᾳ Ῥώσων ἀρχιερέων, ἐγκύκλιον ὑβριστικὴν κατὰ παναγιωτάτων Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν, ὧν τινὲς μὲν κεκοιμημένοι, τινὲς δὲ καὶ ζῶντες, καὶ τότε, λέγομεν, κρίναντες ἐν ταῖς σελίσι τῆς «Ἐκκλησίας» τὸ ἀχαρακτῆριστον αὐτοῦ διάβημα κατὰ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, συνεστήσαμεν εἰς τὴν Α. Σ. νὰ χαλιναῖ τὴν γραφίδα τῆς καὶ νὰ ἀσκή τῆς ταπεινοφροσύνης. Δυστυχῶς ὁ σεβασμιώτατος ἅγιος Κιέβου, ὁσημέραι χείρων ἑαυτοῦ ἀποβιύων, ἐξακολουθεῖ νὰ ἀεβῆ πρὸς τὰς Ἐκκλησίας, ὡς μαρτυρεῖ γράμμα αὐτοῦ ἀξιωματικὸν πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον, ἀξιούν κυριολεκτικῶς ἐπεμβάσεις τοιαύτας, ἅς μόνον ἐπιλήσμων καὶ τῶν στοιχειωδεστέρων ἱερῶν κανόνων καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας ἱεράρχης δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς ἑαυτόν.

Ὁ φρουρὸς τῆς ὀρθοδοξίας.

Ὁ ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως κοπτόμενος προμνη-

μονευθείς Ρώσος ιεράρχης, ὁ ἐγκλείσας τὴν ὀρθοδοξίαν εἰς τὸ τοιοῦτο ἢ τοιοῦτο μνηολόγιον καὶ τὰς πάντας μνηροβολῶν ἐκ τῶν τοῦ Κάρλοβιτς ἐπάλλεων, συλλαμβάνεται ἐξισῶν τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν οὐσίαν τῆς ἄρθροδόξου ἀληθείας πρὸς ἀριθμούς. Φιλοσοφῶν δὴλα δὴ ἐν τῇ ἐν Σόφια τῆς Βουλγαρίας ἐκδιδομένη ρωσικῇ ἐφημερίδι «Γούς» περὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἡτις, κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸς τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, σκοπεῖται νὰ συγκληθῇ περὶ τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ ἔτους τούτου ἐν Ἀθῶν, ἐξοκέλλει εἰς ἀριθμητικὰς στατιστικὰς, ἐξάγων δ' ἐκ τῶν ὑπολογισμῶν τῆς ἀριθμητικῆς παρατάξεως τῶν ἐπισκόπων τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καθ' ἑκάστης ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει νὰ παρατάξῃ τὸν μείζονα αὐτῶν ἀριθμὸν, δὲν διστάζει καὶ δημοσίᾳ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν οὕτως ἀπαρτισθησομένην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ὡς «*δηθὲν Οἰκουμενικὴν*»! Ἀλλὰ παρακολουθήσωμεν τοὺς ἀριθμητικούς τοῦ σεβασμιωτάτου συλλογισμούς. Οἱ Ἕλληνες ὀρθόδοξοι—λέγει—ἀποτελοῦσι τὸ ἐν εἰκοστῶν τῶν ὄλων ὀρθοδόξων, ἐνῶ πάντες οἱ λοιποὶ ἀποτελοῦσι τὰ δεκαεννέα εἰκοστά. Ἐν τούτοις λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν α) ὅτι οἱ μέλλοντες νὰ μετέσχῃ τῆς Οἰκ. Συνόδου ἐπίσκοποι τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἶνε ἐν ὄλω 97 (Βούλγαροι 15, Σέρβοι 25, Ρουμῶνοι 25, Πολωνοὶ 5, Λιθουανοὶ 1, Λεττονοὶ 1, Ἑσθονοὶ 2, Φιλλανδοὶ 1, Τσεχοσλοβακικοὶ 2, Ρῶσοι ὑπερόριοι 20), καὶ β) ὅτι ἕνεκα ἐλλείψεως ὑλικῶν μέσων καὶ ἐξ ἄλλων λόγων εἶνε λίαν πιθανὸν ὅτι οὐχὶ πάντες οὗτοι θὰ δυνηθῶσι νὰ μετέσχῃ τῆς Συνόδου, συνάγεται, ὅτι ἡ Σύνοδος αὕτη θὰ ἀποβῇ μᾶλλον Ἑλληνικὴ, παρὰ Οἰκουμενικὴ. Οἱ λονδίνειοι «Ἐκκλησιαστικοὶ Times» (5 φεβρ. 1926), ἐν ἀνταποκρίσει των ἐκ Βερολίνου ἀπὸ 27 Ἰαν. ἐν. ἔτους ἀναδημοσιεύοντες τὰς παραδόξους ταύτας ἀσχολίας τοῦ σεβ. ἀγίου Κιέβου, οὐδὲν ἐπάγονται σχόλιον. Καὶ πράγματι, πᾶν σχόλιον περιττεύει, ὅταν ἀπὸ τῶν πραγμάτων πιστῶται ὅποια εἶνε ἡ περίπτωσις αὐτοῦ ὀρθοδοξία, ἀφοῦ καὶ περὶ τῶν ἱερωτάτων καὶ πνευματικωτάτων προκειμένου προδίδεται κοσμικώτατος καὶ χαμαιζηλότατος, ἀντορθόδοξος δὲ φυλετίζων, δὲν δύναται νὰ συγκρῦψῃ ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς πνευματεμφύρου Οἰκουμενικῆς Συνόδου φωρᾶται ἐπιδιώκων ἴδια τέλη ὁ σεβασμιώτατος κύριος Ἀντώνιος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος δι' ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παρακαλεῖ ὅπως ἐνεργηθῶσι τὰ δέοντα πρὸς ἔκδοσιν Διατάγματος δι' οὗ νὰ ἀναβληθῇ ὁ ἑορτασμός τῆς 1 Μαΐου διὰ τὴν 4 Μαΐου, ἵνα μὴ ὁ ἑορτασμός οὗτος συμπέσῃ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Μεγ. Σαββάτου, τῆς ἑβδομάδος τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου, προκειμένου νὰ ἑορτασθῇ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος τὸ Πάσχα ἐν πάσαις ταῖς ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις κατὰ τὸ καλιῶν ἡμερολόγιον τὴν 19 Ἀπριλίου, συμπέπτουσαν πρὸς τὴν 2 Μαΐου τοῦ νέου, διότι τὸ Πασχάλιον ἔμεινεν ἀμετάβλητον.

Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2008 ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας Σύρου καὶ Λακεδαιμόνος, παρεκάλει αὐτοὺς, ὅπως ἀπόσχῃσι τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν συνεδριαζούσης περὶ τῶν θεμάτων, ἅτινα μέλλουσι νὰ ἀπασχολήσωσι τὴν συγκληθεῖσαν διὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος συνελθούσα τῇ 5 Φεβρουαρίου ἐν. ἔ. ἵνα κρίνῃ καὶ δικάσῃ κατ' ἔφεσιν τὸν μοναχὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης Παῦλον Μανωλακίδου ἐπὶ ἀπειθείᾳ κατὰ τῆς προϊσταμένης αὐτοῦ ἀρχῆς, ἐνέκρινε τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς 3 μηνῶν σωματικῶν περιορισμῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Κλειστῶν.

Διωρίσθη προσωρινὸς σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαρδικίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, ὁ ἀδελφὸς τῆς αὐτῆς Μονῆς μοναχὸς Χριστοφόρος Πουλακάτης ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος τοιοῦτου Ἀβερκίου Μητροπούλου.

Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος δι' ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Μονεμβασίας καὶ Λακεδαιμόνος παρακαλεῖ αὐτόν, ὅπως ὑποβάλῃ αὐτῇ ἔκθεσιν περὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐντολῆς, ὡς Συνοδικοῦ ἐξάρχου ἐν Ἀμερικῇ καὶ παραδώσῃ προσέτι τὸ τῆς Ἐξαρχείας ἀρχεῖον.

Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος δι' ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀργολίδος ἐκφράζει δι' αὐτοῦ πρὸς τὸν λαὸν τοῦ Ἀργεῦς τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῆς διὰ τὴν ἐν συλλαλητηρίῳ ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς θρησκείας, τῆς γλώσσης, τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς πατρίδος.

Κατὰ τὴν τακτικὴν συγκέντρωσιν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κατὰ τὴν παρελθούσαν Τρίτην ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὁ κ. Μ. Γαλανὸς παρακληθεὶς ὁμίλησε περὶ τῶν

Σπουδαστῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἢ Χιλιαστῶν, εἴτα δὲ σινεζητήθησαν οἱ τρόποι τῆς καταπολεμήσεως αὐτῶν.

—Γενομένης ἐκλογῆς Ἑγουμενοσυμβουλίου τῆς ἐν Καλαυρία Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐξελέγησαν Ἑγούμενος μὲν ὁ Ἀρχιμ. Νικηφόρος Παύλου, σύμβουλοι δὲ ὁ Νικόδημος Νετράκης καὶ ὁ Χαράλαμπος Μπίρονταχος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Βοστώνης ἐν ἄρθρῳ του δημοσιευθέντι ἐν τῷ «Ἐθν. Κήρυκ» τῆς Ν. Ὑόρκης ὑποστηρίζει ὅτι τὸ ἐν Ἀμερικῇ ἑλληνικὸν στοιχεῖον εἶναι ὁσημέραι ν' ἀφομοιωθῇ πρὸς τὸ ξένον περὶ αὐτὸ περιβάλλον καὶ ν' ἀφανισθῇ ἐν αὐτῷ ἀναφέρει μάλιστα ὅτι «40 ο)ο ἐκ τοῦ συνόλου τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς εἰσῆλθον ἤδη εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀφομοιώσεως καὶ μετὰ 30 ἢ 40 ἔτη θὰ ἀπολεσθῶσιν ὀριστικῶς, ἂν δὲν ληφθῶσιν ἐγκαίρως μέτρα διασώσεως». Ὡς αἰτίας τῆς τοιαύτης καταστάσεως ὁ Σεβασμιώτατος θεωρεῖ: «1) τοὺς μικτοὺς γάμους, ἐξ ὧν τὰ προερχόμενα τέκνα εἶναι κατὰ 90 ο)ο οὐχὶ Ἑλληνες, 2) τὴν ἔλλειψιν ἐκκλησιῶν καὶ Ἑλληνικῶν σχολείων εἰς τὰς ἀνοργανώτους μικρὰς παροικίας, ἐνεκα τῆς ὁποίας οἱ ἐκεῖ γεννώμενοι ἑλληνοπαῖδες ἐκπαιδεύονται εἰς ἀπολύτως μὴ ἑλληνικὸν περιβάλλον καὶ συνεπῶς χάνουν τὴν ἐθνικὴν των συνείδησιν, 3) τὸ σκόρπισμα τῶν ὁμογενῶν μας ἀνά τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Ἀμερικῆς καὶ τὴν μεγάλην ἀπόστασιν πολλῶν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ σχολείου, 4) τοὺς ἀπογοητευμένους, τοὺς ἀδιαφόρους, τοὺς Σπουδαστὰς τῶν Γραφῶν, τοὺς κομμουνιστὰς κλπ. 5) τὸ πλημμελὲς διοικητικὸν σύστημα τῶν κοινοτήτων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πηγάξουν διαρκῶς ἔριδες, καταλήγουσαι εἰς ἀπογοητεύσεις, εἰς τὴν διαίρεσιν, εἰς τὰ δικαστήρια καὶ εἰς τὴν ἐνταῦθεν παράλυσιν τοῦ ἔργου τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ σχολείου καὶ συνεπῶς τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως, 6) τὰ μειονεκτήματα τῶν τυπικῶν ἀπαιτήσεων τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τὴν μακρολογίαν, τὸ ἀκατάληπτον τῆς γλώσσης, τὰς κακοφωνίας, τὴν ἔλλειψιν καθισμάτων καὶ τὰς ἄλλας ἐλλείψεις καὶ ἀταξίας, ἃς παρουσιάζει ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἐν Ἀμερικῇ, 7) τὴν μακροχρόνιον ἔλλειψιν ἐπιτοπίου ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ἐνεκα τῆς ὁποίας προῆλθε τὸ πνεῦμα τῆς ἀναρχίας, 8) τὴν κατάχρησιν τῆς ἄκριτος ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν εὐρίσκομεν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, 9) τὴν ἀδυναμίαν τῆς φυλῆς μας πρὸς σινεννόησιν ἐπὶ δυσκόλων ζητημάτων ἐπὶ τῇ βάσει ὀρθῶν καὶ νομίμων ἐπιχειρημάτων ἐκ τῶν ἀποφάσεων τῆς πλειοψηφίας, 10) τὴν διοίκησιν

τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ προσώπων ἐντελῶς ἀκαταλλήλων καὶ ἐντελῶς ξένων πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς κατὰ τρόπον μᾶλλον ἐμπορικὸν παρὰ χριστιανικόν, 11) τὴν ἔλλειψιν ἐνοριακῶν περιφερειῶν καὶ ἀλληγεγγύης μεταξὺ τῶν κοινοτήτων, 12) τὸν ἀτομισμὸν, τὰς μικροαντιζηλείας διὰ τὰ ἀξιώματα τῶν μελῶν τῶν Συμβουλίων καὶ τὰς ἄλλας ἀδυναμίας, τὰς ὁποίας ἐκομίσασαμεν ἐξ Ἑλλάδος, 13) τὸ ἀπαράσκευον τοῦ Ἑλληνικοῦ Κλήρου δι' ἱεραποστολικὴν ἐργασίαν, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖται δι' ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς ἐν Ἀμερικῇ κοινότητας, 14) τὴν πληθῶραν τῶν ἀγραμμάτων ἱερέων, οἱ ὅποιοι χειροτονοῦνται ἐν Ἀμερικῇ, καὶ τὴν ἀπίθειαν ἄλλων εἰς τὰς προϋσταμένας των Ἀρχάς, 15) τὴν ἔλλειψιν μεθοδικοῦ ὁμοιομόρφου καὶ ὁμορρυθμοῦ συστήματος διοικήσεως τῶν κοινοτήτων, 16) ὅλας τὰς σχετικὰς ἐλλείψεις τῶν κοινοτήτων, ἧτοι τὴν ἔλλειψιν ἐδικῶν διδασκάλων διὰ τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν πενιχρὰν αὐτῶν ἀμοιβήν, τὸ ἀκατάλληλον τῶν σχολικῶν κτιρίων καὶ τῶν ὠρῶν, τὸ ἀπρόσφορον τῆς ἡλικίας τῶν παιδιῶν καὶ τῆς διδασκομένης ὕλης, τὴν ἔλλειψιν ἰδιαιτέρου γενικοῦ συστήματος διὰ τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα τῆς Ἀμερικῆς καί, τέλος, τὴν ἀνεπαίσθητον, ἀλλ' ἀνένδοτον καὶ ἀκαταγώνιστον δύναμιν τοῦ περιβάλλοντος».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΑΤΙΝΙΚΗ

—Πρὸ διετίας ἰδρύθη ἐν Τουρίνῳ «Institut International salésien de théologie» ὑπὸ τῶν ὁργανώσεων τοῦ Don Bosco. Τοῦτο τὸ παρελθὸν ἀκαδημ. ἔτος ἠρίθμει 140 μαθητὰς ἐξ 22 διαφόρων χωρῶν τοῦ Παλαιοῦ καὶ τοῦ Νέου Κόσμου. Οἱ μαθηταὶ οὗτοι ἐν σώματι ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς 10 καθηγητὰς ἐπεσεκέφθησαν τὸ Βατικανόν, παρουσιάσθησαν δ' ἐνώπιον τοῦ Πάπα, ὅστις ὁμιλῶν πρὸς αὐτοὺς ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκεϊάν του διὰ τὸ ἔργον τοῦ Don Bosco, συνεχάρη τοὺς νέους αὐτοῦ ἐργάτας του καὶ ἠλόγησεν αὐτούς.

—Οἱ γερμανοὶ ἐπίσκοποι ἀπηύθυναν πρὸς τὸ ποιμνιον αὐτῶν ἐγκύκλιον ἀναφερομένην εἰς τὰ σημερινὰ ἠθικὰ προβλήματα. Ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ ταύτῃ συνιστᾶται ὡς ἀναγκαῖα ἡ περιποίησις τοῦ σώματος, ἧτις δὲν πρέπει νὰ καταντῆ εἰς λατρείαν, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ μετὰ τῆς ψυχῆς ἀρμονία ἢ πᾶσα ἐμφάνισις γυμνοῦ καὶ πᾶν ὅ,τι φέρει τοὺς νέους ἀμφοτέρων τῶν φύλων εἰς στενὴν συνάφειαν, ἄνευ τῆς ἀπαιτούμενης παρακολουθήσεως, καταδικάζονται ἀπολύτως ἡ δὲ αἰσχρὰ φιλολογία, τὸ ἔκφυλον θέατρον καὶ τὸ χοροδιδασκαλεῖον θεωροῦνται ὡς οἱ κυριώτατοι προπαγανδιστὰς τῆς ἀνηθικότητος, εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς ὁποίας καλεῖται ὁ κατολικὸς κόσμος τῆς Γερμανίας ν' ἀξίωσιν τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Κράτους καὶ ὁ γερ-

μανικὸς τύπος νὰ λάβῃ τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον τῷ ἐπιβάλλει ἡ ἀποστολή του.

— Ἑλληνοαμερικανικὴ ἐφημερὶς ἐδήμοσιευσε τελευταίως καὶ τὴν φωτογραφίαν τοῦ ἱησοῦ του ἐπισκόπου Μπάου Ντόουλ, ὅστις ἀπὸ πέρουσιν ἴδρυσεν ἐν Ἀμερικῇ παπικὴν ὀργάνωσιν περιθάλαψας τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς, διενεργεῖ δ' ὡς καὶ ἄλλοτε ἐγράφη, ἐράνους μεταξὺ τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν δὴθεν ἑλληνοπαίδων. Ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις εἰς χεῖρας ἑλληνικὰς ἔγγραφα παρ' αὐτοῦ τούτου ὑπογεγραμμένα, ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι σκοπὸς τῆς ἐν λόγῳ ὀργανώσεως εἶναι «ἡ ἐπιστροφή τῶν σχισματικῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Ἁγίου Πέτρου». Μετὰ δικαίας πικρίας ἡ ἐν λόγῳ ἐφημερὶς ὑπομνήσκει ὅτι ὁ ἐπίσκοπος οὗτος φέρει καὶ παράσημον ἑλληνικὸν ὑπὸ ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἀπονεμηθέν.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Τὰ ἐκ μικτῶν γάμων μεταξὺ διαμαρτυρομένων καὶ παπικῶν ἐν Γερμανίᾳ τέκνων κατὰ 60 ο) ἀνατρέφονται κατὰ τὰ δόγματα τοῦ Προτεσταντισμοῦ.

— Ἡ ἐν Δανίᾳ λουθηρανὴ ἐκκλησία ἀναπτύξασα μεγάλως τὴν ἐσωτερικὴν ἱεραποστολὴν εἰς ἐλευθέραν καὶ ἰσχυρὰν ὀργάνωσιν διατηρεῖ 500 κέντρα ἱεραποστολῶν καὶ 600 τοπικὰς ἱεραποστολικὰς ομάδας, 551 ὀργανώσεις τῶν νέων μετὰ 27692 μελῶν, 658 ὀργανώσεις τῶν νεανίδων μετὰ 57636 μελῶν, 161 ομάδας παίδων μετὰ 9000 μελῶν καὶ 3 ἰδρύματα διακονιστῶν μετὰ 600 ἐργαζομένων ἀδελφῶν. Ἐπὶ πλεόν ἡ ἐξωτερικὴ ἱεραποστολή ἐπίσης ἀνεπτυγμένη ὑπάγεται εἰς διαφόρους ὀργανώσεις τῶν ὁποίων ἡ μεγαλειότερα εἶναι ἡ «Δανικὴ ἑταιρεία τῶν ἱεραποστολῶν ἰδρυθεῖσα τῷ 1821. Ἐξ αὐτῆς ἐξαπλώνονται ἱεραποστολαὶ ἐργαζόμεναι εἰς διαφόρους χώρας τῆς Ἀσίας. Ἡ αὐτὴ Ἐκκλησία διατηρεῖ καὶ 6 ἑταιρείας ἱεραποστολῶν μεταξὺ Ἰουδαίων.

— Ἐκ στατιστικῆς γερμανικῶν περιοδικῶν ἀναφερομένης εἰς τὰς ἐν Γερμανίᾳ προόδους καὶ ἀπωλείας τοῦ Προτεσταντισμοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν πληροφοροῦμεθα, ὅτι τῷ 1920 ἠσπάσθησαν τὸν Προτεσταντισμὸν 9154 τῶς παπικοί, ἀπέναντι 7295 διαμαρτυρομένων, οἵτινες μετεπήδησαν εἰς τὸν κατολικισμὸν τῷ 1921, οἱ πρῶτοι συνεποσώθησαν εἰς 11037 καὶ οἱ δεῦτεροι εἰς 8570, τῷ 1922 οἱ μὲν ἀνήλθον εἰς 11462 οἱ δὲ εἰς 8030, τῷ 1923 ἐκέρδισε μὲν 10176 παπικοὺς προσηλύτους ὁ Προτεσταντισμὸς ἀπώλεσεν ὅμως 7135 πιστοὺς προσηλυτισθέντας ὑπὸ τῶν κατολικῶν καὶ τῷ 1924 ἐκέρδισε 9547 ἔναντι 7245 γενομένων παπικῶν.

— Ἡ ἐν Χαρκόβῳ τῆς Ρωσσίας λουθηρανὴ κοι-

νότης ἀριθμεῖ 200 μέλη, δεινοπαθεῖ δὲ οικονομικῶς

— Κατὰ τὸν παρελθόντα Αὐγούστον συνήλθεν ἐν Οσλο τῆς Νορβηγίας «Συνέδριον τῶν λουθηρανῶν», εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ἀντιπρόσωποι γερμανοῦ σουηδοί, νορβηγοὶ καὶ φιλλανδοὶ τοῦ λουθηρανῶ δόγματος. Τοῦ Συνεδρίου τούτου προήδρυσεν ὁ γερμανὸς ἐπίσκοπος σεβ. D. Ihmels, τὰ θέματα δ' ὑπῆρξαν τὰ αὐτὰ ἐν συνόλῳ πρὸς τὰ τοῦ «περὶ Προακτικῶν Χριστιανισμοῦ» Συνεδρίου τῆς Στοκχόλμης, ἐπηρεασμένα ὅμως ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ λουθηρανισμοῦ.

— Ἡ ἐν Πολωνίᾳ «Εὐαγγελικὴ» Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει σπουδαίαν ἔλλειψιν ποιμένων. Οὕτως ἐπὶ τῶν 400 κοινοτήτων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπαρτίζεται, αἱ 160 στεροῦνται ποιμένος. Ἡ πολωνικὴ κυβέρνησις οὐδεμίαν ἐπέδειξε προθυμίαν διὰ τὴν πληρωσιν τῆς τοιαύτης ἀνάγκης, ἀποδίδεται δὲ τοῦτο ὑπὸ τῶν προτεσταντικῶν κύκλων εἰς τὰς πολιτικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἀρχάς της.

— Κατὰ στατιστικὴν προτεσταντικῶν φύλλου οἱ ἐν Μακεδονίᾳ διαμαρτυρόμενοι (μεθοδισταὶ) ἀποτελοῦσι 12 κοινότητας ἀριθμούσας ἐν ὄλῳ 360 μέλη, 5 Εὐαγγελιστὰς καὶ 1 βοηθητικὸν Εὐαγγελιστὴν, διατηροῦσι δὲ 8 Κυριακὰ σχολεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα φοιτῶσι 270 παῖδια.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Πολυκάρπου Συνεδριῶν, Μητροπολιτικῶν Γόρτυνας καὶ Μεγ(πό)λεως. Ὑπόμνημα πρὸς τὴν I. Σύνοδον περὶ ἱεροκηρύκων.

Τὸ Ὑπόμνημα τοῦτο ἀναπεύσσει συντόμως τὴν μεγάλην σπουδαιότητα τοῦ θεῖου κηρύγματος καὶ τὴν μέτραν πρέπει νὰ ληφθῶσι πρὸς εὐδοκίμωσιν τῶν περιοδεύοντων ἱεροκηρύκων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σαλαμίνι Ἱερῆς Μονῆς Φανερωμένης προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ πενταετής ἐνοικίασις τοῦ δικαιοῦματος τῆς ρητινοσυλλογῆς ἐκ τῶν ἐν ταῖς θέσεσι Μετόχιον, Κουμίνδρι καὶ Γλυφάδα τοῦ Δήμου Μεγαρέων πευκοδένδρων τῆς ἀπ' ἄτερῳ Μονῆς κατὰ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἧς ἀντίγραφα ἔχουν κατατεθῆ ἐν ταῖς γραφεῖσι τῆς Μονῆς, τοῦ ἐν Ἀθήναις Δικηγόρου Δ. Χ. Κριεκούκη (ὁδὸς Μιχαὴλ Βεδα 2) καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν I. Πετρούλια. Ἡ δημοπρασία γενήσεται τὴν 28 Φεβρουαρίου 1926, ἡμέραν Κυριακὴν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἧτοι ἐν τῇ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σανταροῦζα αἰθούσῃ τοῦ Κακουροδικεῖου Ἀθηνῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἰω. Πετρούλια καὶ ἐπὶ ἀντιπροσώπου τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Μονῆς ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥσως μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν τῇ Μονῇ Φανερωμένης τῇ 19 Φεβρουαρίου 1926.